

VEINIMEISTRI SALADUS

CYNTHIA ELLINGSEN

Originaali tiitel:
Cynthia Ellingsen
The Winemaker's Secret
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, tegevuskohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mistahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute või sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kersti Carsten
Toimetanud Sille Teiter
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Caroline Teagle Johnson

Text copyright © 2019 by Cynthia Ellingsen. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E08385020
ISBN 978-9949-82-627-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Pühendatud minu õele Carolynile, kallite mälestustega suvedest,
mil me järve kaldal põnevusjutte lugesime.*

Esimene peatükk

Pangapealsel laius viinamarjaistandus, väädid kesksuvisel õhtu tuhmis valguses taeva taustal välja joonistumas. Oliivide, meie pere-
restorani peasaalis kõlas naer, peolisi valgus juba ka verandale ning veiniklaasid kõlisesid rõõmsalt. Mu vanavanemad, oma kuue-
kümnenda pulma-aastapäeva auks käsikäes, seisid sepistatud raud-
piirde ääres, kust avanes vaade Michigani järvele ja lähedalasuvale
Starlight Cove'i linnakesele. Kauguses plinkis majakas, tuli järvel
lõbusalt sähvimas.

Hingasin vabinal välja. Mõne minuti pärast hakati kõnesid
pidama ja mu vanemad olid palunud, et me kõik paar sõna ütlek-
sime. Vanavanemate ühiselt rajatud imeline pere ja ettevõtte olid tõe-
poolest tähistamist väärt, aga mõtte avalikust esinemisest pani mind
tahtma veinikeldrisse inventuuri tegema minna.

„Oled kombes?“ Kelcee Whittaker, algkoolist peale mu parim
sõbranna, saatis mulle julgustava naeratuse. „Ma tean, et see ajab
sind närvi, Abby.“

„Saan hakkama.“ Kohendasin oma A-lõikelise kleidi õlapaelu.
„Mul on plaanis vapustada ja üllatada.“ Rahvasumma silmitse-
des lisasin: „Ehkki see vapustus ja üllatus võib tulla hetkel, kui ma
uksest välja torman.“

„Seda sa küll ei tohi.“ Kelcee silus ühe mu lahtise juuksesalgu
peadligi. „See on sinu suur võimalus vanaisale näidata, et sa väärid
oma unistuste tööd.“

Nädala algul oli meie tegevjuht viimaks pensionile jäänud, aga papi oli mu avalduse tagasi lükanud. Ta oli öelnud, et tahab uueks tegevjuhiks kedagi, kes „rambivalguses toime tuleb“. Uskusin, et parim viis panna ta minu kandidatuuri osas meelt muutma oli pidada esmaklassiline pulma-aastapäeva kõne.

Kavatsesin rääkida kirsipuust, mis oli andnud mu vanavanematele mõtte viinamarjaistandus ära osta. See oli armas ja sentimentaalne lugu, meie pere ajaloos tähtsal kohal, ning kui mul õnnestuks see ilma paanikahoogu saamata esitada, meeldiks see vanavanematele tohutult.

Et kõne pidamise stressile vähem mõelda, võtsin sõõmu Chardonnayd. Selle kreemjas tekstuur libises üle keele, tasakaalus õuna- ja vürtsinootidega. See oli noor vein, kõigest kaheaastane, ning seni üks meie parimaid Chardonnaysid.

Kelcee toetus baarileti poleeritud tammeplaadile. „Huvitav, milise kõne su skandaalne vend välja mõtles.“

„Dean?“ küsisin üllatunult. „Mis siis?“ Too seisis ruumi nurgas nagu mõni endast liiga heal arvamusel rokkstaar, seljas must T-särk ja jalas kitsad mustad teksased. Tema riietus ärritas mind. Ilmselt seetõttu, et mu vend ligines juba kolmekümne viiele, aga riietus ikka veel nagu mässav teismeline.

Kelcee võttis sõõmu Cabernet Franci. „Niisama.“

„Temaga on ainult pahandusi, Kelcee,“ hoiatasin. „Sa tead seda väga hästi.“

Dean oli ka kõige nägusam Harrington, kurikavala naeratuse ja metsiku musta juuksepahmakaga. Ta oli viimased viisteist aastat Chicagos tont teab millega tegelnud ning möödunud nädalal tagasi koju tulnud. Ilma igasuguse hoiatuseta, lihtsalt veeres oma Harley seljas piki kruusast sissesõiduteed maja ette ja moosis mu vanaema ära, nii et too andis talle peamajas ühe toa. Oli selge, et tal on midagi plaanis – küsimus seisnes ainult selles, mis nimelt.

Mul oli kavas see välja uurida, ja veel õige pea. Me kõik rabsime ööd ja päevad, et istandust käimas hoida, nii et mulle ei istunud sugugi, et Dean niimoodi välja ilmus, nagu poleks kunagi ära

läinudki. Ta eeldas – kõigest hoolimata –, et tal oli laua ääres ikka veel aukoht, mis käis mulle tohutult närvidele.

„Usu mind,“ sõnasin. „Deaniga ei taha sa tegemist teha.“

„Rahu.“ Kelcee pööritas silmi. „Mul pole sinu kriminaalist venna jaoks aegagi.“

„Ta ei ole kriminaal,“ pobisesin.

Vähemalt polnud juba aastaid olnud.

„Abby!“ Ema kutsus mind käeviipega teiselt poolt tantsupõrandat. Ta nägi litritega türkiissinises kleidis ja uhke briljantkaelakeega särav välja, tema pikad kastanpruunid juuksed olid üles pandud.

Panin klaasi käest. „Kohustused kutsuvad.“

Ruum oli rahvast täis. Pressisin end mööda linadega kaetud kokteililaudadest, millel oli taldrikute kaupa poolsöödud suupisteid, ning naeratasin Harringtoni logoga veiniklaasidest rüüpa-vatele tuttavatele nägudele. Jõudsin ema juurde ja ta suudles mind põsele. Ta lõhnas hästi, punase veini ja rooside järele.

„Kuidas see sinu meelest on?“ küsis ta.

„Suurepärase,“ kostsin. „Tegelikult ideaalne.“

Noh, vähemalt oleks ideaalne, kui poleks neid neetud kõnesid.

Laes sätendasid siravad tuled ja õhus hõljus rooside hõngu. Loojuv päike värvis taeva roosa-kollase-lillatriibuliseks.

„Niisiis, ma kutsusin su siia, et su arvamust küsida,“ ütles ema.

„Proua Holt on maani täis. Kas me peaksime ta koju viima?“

Proua Holt oli hilistes seitsmekümnendates ja pidas meie lähedal ürdiaeda. Tema abikaasa oli paari aasta eest surnud. See pidu pidi tema jaoks raske olema, vaadates, kuidas peaaegu temavanune paar nii paljusid koosveedetud aastaid tähistas.

Otsisin ta pilguga tantsupõrandalt üles. Ta raputas puusi, nagu mängiks keelpillikvartett Mozarti asemel salsat. Ent tema soeng oli jätkuvalt laitmatu ja peoriietus hoolikalt sätitud. Mul polnud südant tema lõbu rikkuda.

„Las olla,“ vastasin. „Hakkame talle viinamarjamahla serveerima.“

„Ema trummeldas sõrmedega huultele. „Kui ta veel hullemini käituma hakkab...“

„Ma tean.“ Patsutasin tema käsivart. „Ma hoian tal silma peal.“

Ema purjetas minema hiliseid külalisi tervitama, litrid igal sammul sähvimas. Mõnikord tahtsin ma olla sama väljapeetud ja glamuurne kui mu ema, aga ma olin alati nautinud pigem põllul küünealuste mustaks tegemist kui manikööri tegemiseks piisavalt kaua paigal istumist.

Baarileti juurde tagasi läinud, korjasin vedelema jäetud salvrätid kokku, valasin glasuuritud mandleid juurde ja andsin kokteili-personalile proua Holtist teada. Olin just Kelcee juurde tagasi jõudnud, kui meie külastusjuht minu poole suundus.

Rogers oli üks mu lemmiktöötajaid. Kelcee meelest oli ta viimane toriseja, aga tegelikult oli ta tõeline aare. Nüüdseks hilistes kuuekümnendates Rogers oli Harringtoni Veinides töötanud üle kümne aasta.

Tal oli kõlav hääl, millest aimus kõrgklassi aktsenti, ning ta oli alati põhjalikult korda seatud, perfektselt targeldatud särkide ja viksitud kingadega. Väga võimalik, et ta triikis isegi oma sokke. Ent tegelikult oli see Rogersi võimukas ilme, mis pani inimesi talle tähelepanu pöörama. Istandus ja ehk isegi kõik viinapuuväädid oleks ilma temata kokku kukkunud – selles ei kahelnud ma sugugi.

„Tere õhtust, daamid.“ Ta sirutas meie poole kandiku väikeste ümarate dessertveiniklaasidega. „Arvasin, et teile võiks see meeldida.“

„Jäävein!“ Sirutasin elevalt käe klaasi järele.

Jäävein oli mu absoluutne lemmik. Algselt pärines see kaheksateistkümnenda sajandi Saksamaalt, aga Ühendriikides oli see populaarseks saanud alles kaheksakümnendatel. Ent mu sakslannast vanaema oli seda istanduse esimestel tegutsemispäevadel valmis-tama hakanud ning see oligi meile nime teinud.

Kui mu pere sai üldse lisaks istandusele mingit aaret enda omaks pidada, siis oli see meie jääveinide kollektsioon. Vein oli hõrgutav ja vanaaegsed pudelid imekaunid. Iga pudeli klaasi oli söövitatud

Harringtoni Veinide vapp, kirsiõitest ümbritsetud kalligraafiline *H*. Kui Harringtoni Veinidest oli saanud üks Põhja-Michigani hinnatumaid kaubamärke, olid jutud meie salajasest jääveinikeldrist liikvele läinud. Veini kvaliteet langes mõnikord ajas, ent see polnud oluline. Meie *vintage*-veinide kogu teenis suurt raha, tahtsid siis kolleksionäärid neid juua või mitte.

Meil oli üks kast igast aastast, mil me olime avatud olnud, 1956. aastast peale. Puudu oli ainult üksteist aastakäiku, kas siis seetõttu, et viinamarjad ei olnud külmadeni vastu pidanud, või olid taimed mädanikku jäänud ja polnud saaki andnud.

Minu vanavanemad väärtustasid jääveini teistel põhjustel. Nende jaoks tähistas iga pudel igat viinamarjaistandust ja oma perekonda kasvatanud aastat. Nende kõige kallim vara olid *vintage*-pudelid olulistest aastatest: nende abiellumise aasta, minu isa sündimise aasta ja siis aastad, mil sündisid mu vennad, vennatütar ja mina. Sellise pudeli avamine oli sentimentaalne sündmus ja igas sõõmus oli perekonna mälestuste maitset lausa tunda.

„See on tõesti hea.“ Kelcee proovis Vidal Blanci. „Kuidas see nii magus tuleb?“

Minus tõstis kohe pead veininohik. „Me korjame viinamarjad kohe, kui need väätidel ära külmuvad. Vesi külmub neis ära, aga suhkur mitte, nii et see pressitakse välja, kui viinamarjad on veel jääs.“

Jääveini saagikoristus oli raske ja külm töö, aga mu vanavanemad tegid sellest alati tähtsündmuse, kus lastele pakuti kuuma õunamahla, täiskasvanutele hõõgveini ja kõigile kodust õunastruudlit.

„Rogers on siin maamunal ainus inimene, kellele see ei maitse, ja ma ei hakka sellest kunagi aru saama, sest jäävein on vedel kuld.“

Rogers kergitas minu poole kulmu. Enne kui ta vastata jõudis, tõi helisüsteem kuuldavale kriiske ja taustamuusika lakkas järsult.

Nüüd kerkisid tema mõlemad kulmud. „Vabandage mind. Paistab, et ma pean kedagi mikrofone korrektse kasutamise osas harima.“ Ta pühkis minema, jättes endast maha ainult kingaviksi ja targeldatud särkide lõhna.

Muidu oleksin selle peale naernud, aga märkus mikrofone kohta sai tähendada ainult üht: oli aeg kõnesid pidada.

„Tere õhtust kõigile,“ mürises mu isa hääl kõlaritest. Ta seisis vanavanemate kõrval, kes olid tema ja mu ema käevangu võtnud. Vanaema oli lühike ja pontsakas, rõõmsa näoga, vanaisa jällegi pikk, sooniline ja sageli kannatamatu ilmega, nagu eelistaks pigem väljas põllul olla. „Meie pere tahaks nüüd öelda paar sõna meie ajastu parima paari kohta: Theo ja Greta Harrington.“

Kelcee ulatas mulle huuleläiketuubi. „Oled valmis?“

Värskendasin huuli ja noogutasin, tundes piinlikkust, et mu käed värisesid. Ma olin kolmekümne kahe aastane. Kuidas ma kujutan ette kogu viinamarjaistanduse juhutamist, kui ma kardan rahva ees sõnagi võtta?

Lugesin oma kortsus märkmekaardid kiirelt üle, sellal kui ema kandis ette austusavalduse perekonna väele.

„*Ich habe dich lieb,*“ lõpetas ta ning puhkes aplaus.